FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PHILIPPE LÉGER fremsat den 14. juli 2005 [1]

1. I denne præjudicielle sag har Østre Landsret (Danmark) anmodet Domstolen om at fortolke en række bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab [2].

I — Fællesskabsbestemmelserne

3. Som Domstolen har udtalt [3], har forordningen til formål at tilvejebringe en harmoniseret ordning med procedurer, hvorved overførsler af affald kan begrænses med henblik på at beskytte miljøet.

2. Den forelæggende ret ønsker med de præjudicielle spørgsmål nærmere bestemt at opnå en præcisering af visse vigtige elementer i proceduren for overførsel af affald til nyttiggørelse mellem medlemsstaterne.

4. Forordningen fastlægger i afsnit II den procedure, som finder anvendelse på overførsler af affald mellem medlemsstater. Kapitel A i afsnit II, som indeholder artikel 3-5, vedrører affald til bortskaffelse, mens kapitel B i samme afsnit, som indeholder artikel 6-11, vedrører affald til nyttiggørelse. De regler, som finder anvendelse på overførsler til nyttiggørelse, er lempeligere end dem, som vedrører affald til bortskaffelse. Denne forskel afspejler fællesskabslovgivers

1 — Originalsprog: fransk.

2 — EFT L 30, s. 1. Forordningen er ændret ved Kommissionens beslutning 1999/816/EF af 24.11.1999 (EFT L 316, s. 45, herefter »forordningen«).

3 — Dom af 28.6.1994, sag C-187/93, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 2857, præmis 26.

ønske om at prioritere nyttiggørelsen [4]. Begreberne »bortskaffelse« og »nyttiggørelse« af affald er defineret i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald [5], hvortil forordningen udtrykkeligt henviser [6].

5. Forordningen pålægger enhver fysisk person eller juridisk person, som har til hensigt at overføre affald fra en medlemsstat til en anden med henblik på bortskaffelse eller nyttiggørelse (i forordningen kaldet »anmelderen«), at underrette de kompetente myndigheder samt modtageren af affaldet om denne hensigt.

6. Forordningens artikel 2, litra g), definerer anmelderen som følger:

»g) »anmelder«: enhver fysisk person eller juridisk enhed, som har anmeldepligt, dvs. nedennævnte person, som har til hensigt at overføre affald eller lade affald overføre:

i) den person, hvis aktivitet har produceret dette affald (oprindelig producent)

ii) hvis denne mulighed ikke foreligger: en indsamlingsvirksomhed, som en medlemsstat har godkendt til dette formål, eller en godkendt forhandler eller mægler, som sørger for, at affaldet bortskaffes eller nyttiggøres; eller

iii) hvis disse personer ikke er kendt eller godkendt: den person, der er i besiddelse af eller lovligt kontrollerer dette affald (indehaver); eller

[...]«

7. Ifølge niende betragtning til forordningen er formålet med den forudgående anmeldelse til de kompetente myndigheder af overførsler af affald, at disse kan »blive underrettet navnlig om affaldets art, overførsel og bortskaffelse eller nyttiggørelse, således at disse myndigheder kan træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, herunder muligheden for at gøre begrundet indsigelse mod overførslen«.

4 — Dom af 25.6.1998, sag C-203/96, Dusseldorp m.fl., Sml. I, s. 4075, præmis 33.

5 — EFT L 194, s. 39, som ændret ved Rådets direktiv 91/156 af 18.3.1991 (EFT L 78, s. 32), og Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24.5.1996 (EFT L 135, s. 32).

6 — Jf. artikel 2, litra i) og k).

8. For så vidt angår proceduren for anmeldelse af affald til nyttiggørelse bestemmer forordningens artikel 6:

»1. Hvis en anmelder agter at overføre affald til nyttiggørelse [...] fra en medlemsstat til en anden medlemsstat og/eller at transportere det gennem en eller flere andre medlemsstater, skal han anmelde dette til den kompetente bestemmelsesmyndighed med en kopi til de kompetente afsendelses- og transitmyndigheder samt til modtageren [...].

[...]

3. Anmeldelsen foretages ved hjælp af det ledsagedokument, der udstedes af den kompetente afsendelsesmyndighed.

4. I forbindelse med anmeldelsen skal anmelderen udfylde ledsagedokumentet og på anmodning af de kompetente myndigheder forelægge yderligere oplysninger og dokumentation.

5. Anmelderen skal på ledsagedokumentet give oplysninger om navnlig:

— oprindelse, sammensætning og mængde af det affald, der skal nyttiggøres, herunder producentens identitet, samt en detaljeret fortegnelse over affaldet, hvis det er af forskellig oprindelse, og de oprindelige producenters identitet, hvis den kendes

[...]«

9. Desuden hedder det i forordningens artikel 7:

»1. Senest tre arbejdsdage efter modtagelse af anmeldelsen sender den kompetente bestemmelsesmyndighed en bekræftelse af modtagelsen til anmelderen og en kopi deraf til de øvrige kompetente myndigheder og til modtageren.

2. De kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder har en frist på tredive dage efter afsendelse af bekræftelsen

til at gøre indsigelse mod overførslen. Indsigelsen baseres på stk. 4. Enhver indsigelse forelægges skriftligt for anmelderen og for de øvrige berørte kompetente myndigheder inden for fristen på tredive dage.

De berørte kompetente myndigheder kan beslutte at give skriftligt samtykke inden for en frist, som er kortere end tredive dage.

[...]

4. a) De kompetente bestemmelses- og afsendelsesmyndigheder kan gøre begrundet indsigelse mod den påtænkte overførsel:

— på grundlag af direktiv 75/442/EØF, særlig artikel 7, eller

— såfremt overførslen ikke er i overensstemmelse med nationale love eller andre retsforskrifter om miljøbeskyttelse, offentlig orden, offentlig sikkerhed eller sundhedsbeskyttelse

[...]«

10. Forordningens artikel 8, stk. 1, bestemmer:

»1. Hvis der ikke er gjort indsigelse, kan overførslen foretages, når fristen på tredive dage er udløbet. Stiltiende samtykke udløber dog senest et kalenderår efter den pågældende dato.

Hvis de kompetente myndigheder giver skriftligt samtykke, kan overførslen foretages umiddelbart efter modtagelsen af de nødvendige tilladelser.«

11. Forordningens artikel 10 indeholder desuden særlige bestemmelser for bl.a. affald til nyttiggørelse, som endnu ikke er opført i hverken bilag II, III eller IV. Sådant affald skal ifølge bestemmelsen følge procedurerne i artikel 6-8, dog således »at der skal foreligge

skriftligt samtykke fra de berørte kompetente myndigheder, inden overførslen påbegyndes«. Det fremgår af sagsakterne, at denne procedure finder anvendelse på overførsler af affald af elektronisk udstyr som det i hovedsagen omhandlede.

12. Jeg skal endelig bemærke, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber den 30. juni 2003 har fremsat forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om overførsel af affald [7], og herefter, den 8. marts 2004, et ændret forslag til denne lovtekst [8], som de to institutioner dog i skrivende stund endnu ikke har vedtaget. Jeg vil nedenfor redegøre for nogle af de påtænkte ændringer af proceduren for anmeldelse af affald til nyttiggørelse.

II — Tvisten i hovedsagen

13. Selskabet Marius Pedersen A/S (herefter »Marius Pedersen«) har anmodet Miljøstyrelsen, som er den danske myndighed, der har kompetence til at modtage anmeldelser om import og kopier af anmeldelser om eksport af affald [9], om tilladelse til at eksportere 2 000 tons elektronikskrot til sin tyske samarbejdspartner til nyttiggørelse.

14. Anmeldelsen i henhold til forordningens artikel 6 blev modtaget hos bestemmelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder den 25. februar 2000. Disse myndigheder fremsendte den 2. marts 2000 en bekræftelse af modtagelsen til Marius Pedersen samt til Miljøstyrelsen.

15. Ved skrivelse af 14. marts 2000 meddelte Miljøstyrelsen Marius Pedersen, at man gerne ville se en nærmere beskrivelse af det affald, der skulle eksporteres. Denne anmodning gav anledning til en yderligere korrespondance mellem de to parter i hovedsagen, til et møde afholdt den 18. oktober 2000 og herefter til to andre skrivelser fra Miljøstyrelsen af henholdsvis 31. oktober 2000 og 9. juli 2001, hvori styrelsen anmodede Marius Pedersen om en række oplysninger, som den fandt nødvendige for, at den kunne meddele godkendelse.

16. Miljøstyrelsen har afslået at give samtykke til eksporten med den begrundelse, at

7 — KOM(2003) 379 endelig.

8 — KOM(2004) 172 endelig.

9 — Jf. artikel 2 i den danske bekendtgørelse nr. 971 af 19.11.1996 om import og eksport af affald.

Marius Pedersen bl.a. ikke har afgivet følgende oplysninger, som var nødvendige for, at anmodningen kunne behandles:

— en liste over de oprindelige affaldsproducenter samt fuldmagter fra disse producenter, der dokumenterer, at Marius Pedersen repræsenterer disse i forbindelse med eksport af det indsamlede affald; virksomheden kan således ifølge Miljøstyrelsen ikke optræde som anmelder af transporten

— dokumentation for, at det tyske anlægs behandling af affaldet er på miljømæssigt samme niveau, som kræves i henhold til de danske regler

— tilstrækkelige oplysninger om affaldets sammensætning (i anmeldelsesformularen vedrørende transport af grænseoverskridende affald har Marius Pedersen angivet, at der var tale om overførsel af »elektronikskrot«).

Miljøstyrelsen har, henset til anmeldelsens angiveligt ufuldstændige karakter, desuden fundet, at den frist på 30 dage, som er fastsat i forordningens artikel 7, for at den kompetente myndighed kan meddele samtykke eller gøre indsigelse mod overførslen, ikke er begyndt at løbe.

Marius Pedersen har anlagt sag ved Østre Landsret, fordi virksomheden mener, at den har fremlagt tilstrækkeligt materiale til, at Miljøstyrelsen kunne meddele den ansøgte tilladelse, at fristen for at gøre indsigelse er udløbet, og at den derfor har krav på at gennemføre eksporten.

III — De præjudicielle spørgsmål

17. Da Østre Landsret er i tvivl om fortolkningen af flere af forordningens bestemmelser, har den besluttet at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Skal udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g), nr. ii), i Rådets forordning [EØF] nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab forstås således, at en godkendt indsamlingsvirksomhed ikke automatisk kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse?

b) I bekræftende fald ønskes oplyst, efter hvilke kriterier en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse.

c) Kan kriteriet være, at affaldsproducenten enten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde eksport af affaldet?

2) Giver artikel 7, stk. 2, sammenholdt med stk. 4, litra a), [...] første og andet led, i [...] forordning [EØF] nr. 259/93 mulighed for, at afsendelseslandets kompetente myndigheder gør indsigelse mod en konkret ansøgning om tilladelse til eksport af affald til nyttiggørelse, hvis der ikke foreligger oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet?

3) Skal artikel 6, stk. 5, første afsnit, i [...] forordning [EØF] nr. 259/93 forstås således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der kun er tale om affald af én konkret angiven art, f.eks. »elektronikskrot«?

4) a) Skal artikel 7, stk. 1 og 2, i [...] forordning [EØF] nr. 259/93 forstås således, at fristen i artikel 7, stk. 2, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger?

b) I benægtende fald ønskes oplyst, hvilke oplysninger en anmeldelse skal indeholde, før den i artikel 7, stk. 2, anførte frist på 30 dage begynder at løbe.

c) Har overskridelsen af svarfristen på 30 dage den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger?«

IV — Vurdering

A — *Det første spørgsmål*

18. Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt først oplyst, om udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i forordningens artikel 2, litra g), nr. ii), skal forstås således, at en godkendt affaldsindsamlingsvirksomhed ikke automatisk kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse. I bekræftende fald ønsker den forelæggende ret herefter oplyst, efter hvilke kriterier en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder. Den forelæggende ret rejser i denne forbindelse det spørgsmål, om to bestemte kriterier kan være relevante, nemlig at affaldsproducenten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis produktion er så beskeden, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde eksporten af affaldet.

19. Jeg er i lighed med den danske, den østrigske og den polske regering samt Kommissionen af den opfattelse, af udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i forordningens artikel 2, litra g), nr. ii), skal forstås således, at en godkendt indsamlingsvirksomhed ikke automatisk, dvs. i alle tilfælde, kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse.

20. Det fremgår nemlig udtrykkeligt af ordlyden af forordningens artikel 2, litra g), nr. i) og ii), at fællesskabslovgiver har villet etablere en konkret hierarkisk rangfølge mellem de personer, som kan anmelde en eksport af affald til de kompetente myndigheder. En gennemgang af bestemmelsen viser således, at det først og fremmest er »den person, hvis aktivitet har produceret dette affald«, dvs. den oprindelige producent af affaldet, som kan være anmelder.

21. »Hvis« — og kun hvis — »denne mulighed ikke foreligger«, kan en indsamlingsvirksomhed, som en medlemsstat har godkendt til dette formål, indtræde i anmelderrollen, idet dette fremgår af den rangfølge, som er etableret ved forordningens artikel 2, litra g), nr. i) og ii), som en subsidiær mulighed. En godkendt indsamlingsvirksomhed indtræder således i forhold til den oprindelige producent af affaldet kun subsidiært, og altså ikke automatisk, i anmelderrollen.

22. Det spørgsmål, som her skal behandles, tilsigter nærmere bestemt at opnå Domstolens afgrænsning af, under hvilke omstændigheder det netop ikke er muligt at anse den oprindelige producent for at være den eneste, som kan være anmelder i medfør af forordningen.

23. Den forelæggende ret har i denne henseende forelagt Domstolen to kriterier

til vurdering. Det første kriterium er, at affaldsproducenten ikke er kendt, og det andet er, at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis produktion er så beskeden, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde eksporten af affaldet.

24. Efter min opfattelse er de af den foreliggende ret foreslåede kriterier for, hvornår en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder som omhandlet i forordningen, relevante.

25. For så vidt angår det første kriterium er det efter min mening åbenbart, at når identiteten af den oprindelige producent af det affald, der skal eksporteres, er ukendt, hvilket kan være tilfældet, når der er tale om efterladt affald, som ikke bærer nogen etikettering, der afslører, hvem der har produceret det [10], er det i praksis umuligt at tillægge denne producent anmelderstatus. I dette tilfælde kan en godkendt indsamlingsvirksomhed i henhold til forordningen anmelde overførslen af det omhandlede affald til den kompetente myndighed, idet dette fremgår af anden position i den liste over personer, som i retlig henseende kan indtræde i anmelderrollen [11].

26. For så vidt angår det andet kriterium, dvs. et stort antal erhvervsdrivende, som hver især producerer beskedne mængder affald, mener jeg, at man kun vanskeligt kan fortolke forordningen som indeholdende et absolut krav om, at det er disse små producenter, og kun dem, som anmelder de omhandlede affaldsoverførsler. Jeg finder i denne forbindelse, at udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« bør fortolkes udvidende, således at anmeldelsesprocedurens effektivitet sikres. Et stort antal anmeldelser fra producenter af ubetydelige mængder affald vil efter min opfattelse være uforeneligt med den forpligtelse til at behandle disse anmeldelser inden for relativt korte frister, som i henhold til forordningen påhviler de kompetente myndigheder.

27. At nægte en godkendt indsamlingsvirksomhed anmelderstatus under sådanne omstændigheder vil desuden ikke bidrage til fremme af en særskilt indsamling af affald af elektrisk og elektronisk udstyr. Selv om direktiv 2002/96 ikke var trådt i kraft på

10 — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27.1.2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) (EUT 2003 L 37, s. 24) anvender i 20. betragtning udtrykket »»forældreløse« produkter« som betegnelse for produkter, hvis producent har indstillet sin virksomhed eller ikke kan identificeres.

11 — Jeg bemærker hertil, at det ændrede forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om overførsel af affald indeholder samme begreb, men uddyber dette. Det fremgår således af artikel 2, stk. 7, litra i), d), i dette ændrede forslag, at i tilfælde af, at de personer, som hører under de tre kategorier i første prioritet i det nye hierarki, er »ukendte, insolvente eller på anden måde indisponible, kan en godkendt indsamler eller en registreret forhandler eller mægler« juridisk anses for anmelder.

tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, er det værd at bemærke, at dette direktiv bl.a. nævner det som et af sine formål at »nå et højt niveau for særskilt indsamling« af sådant affald [12].

28. Dette formål er begrundet i, at tilstedeværelsen af farlige komponenter i elektrisk og elektronisk udstyr kræver en særlig behandling af affald heraf. Den særskilte indsamling er i denne forbindelse en forudsætning for at sikre, at affald af elektrisk og elektronisk udstyr underkastes særlig behandling og genvindes under miljøvenlige forhold [13].

29. På denne baggrund er det min opfattelse, at en fortolkning, hvorefter en godkendt indsamlingsvirksomhed må tillægges anmelderstatus som omhandlet i forordningens artikel 2, litra g), når der er tale om mange affaldsproducenter, som hver især producerer beskedne mængder affald, opfylder forordningens miljøbeskyttelsesformål. Det skal i denne forbindelse understreges, at det fremgår af sjette betragtning til forordningen, at »det er vigtigt at tilrettelægge overvågningen af og kontrollen med overførsler af affald på en sådan måde, at der tages hensyn til behovet for at bevare, beskytte og forbedre miljøkvaliteten«.

12 — Jf. 16. betragtning til direktivet.

13 — Jf. 15. betragtning til direktivet.

30. På dette grundlag foreslår jeg, at den forelæggende rets spørgsmål besvares med, at udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i forordningens artikel 2, litra g), nr. ii), skal fortolkes således, at en godkendt affaldsindsamlingsvirksomhed ikke automatisk tillægges status som anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse. En godkendt indsamlingsvirksomhed kan imidlertid i henhold til forordningen bl.a. anses for anmelder af en sådan overførsel, når affaldsproducenten er ukendt, eller der er tale om mange affaldsproducenter, som hver især producerer beskedne mængder affald.

B — *Det andet spørgsmål*

31. Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 7, stk. 4, litra a), første og andet led, skal fortolkes således, at bestemmelsen giver mulighed for, at afsendelseslandets kompetente myndigheder gør indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse, hvis disse myndigheder ikke har modtaget oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet.

32. Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål skal jeg fremhæve den nyligt afsagte dom af 16. december 2004 i EU-Wood-Trading-sagen [14]. I denne sag fastslog Domstolen for det første, at forordningens artikel 7, stk. 4, litra a), første led, skal fortolkes således, at de indsigelser mod en overførsel af affald til nyttiggørelse, som de kompetente afsendelses- og bestemmelsesmyndigheder har kompetence til at gøre, kan støttes på hensyn, der ikke alene er forbundet med selve transporten af affaldet på hver kompetent myndigheds geografiske område, *men ligeledes på den nyttiggørelsesoperation, som er påtænkt med den nævnte overførsel.* For det andet fastslog Domstolen, at samme bestemmelse i forordningen skal fortolkes således, at den kompetente afsendelsesmyndighed, for at modsætte sig en overførsel af affald, ved sin vurdering af de sundheds- og miljømæssige virkninger af den planlagte nyttiggørelse på bestemmelsesstedet og under overholdelse af proportionalitetsprincippet kan *henvise til de regler, som nyttiggørelsen af affaldet — for at undgå sådanne virkninger — er undergivet i afsendelsesmedlemsstaten, selv når disse regler er strengere end dem, der er gældende i bestemmelsesmedlemsstaten.*

33. Det ræsonnement, Domstolen fulgte for at nå frem til denne konklusion, giver efter min opfattelse svaret på den forelæggende rets spørgsmål.

34. Det skal således bemærkes, at Domstolen klart har fremhævet, at det — såfremt målsætningerne for beskyttelse af sundhed og miljøet skal nås — er nødvendigt at anskue hver enkelt overførsel af affald mellem medlemsstaterne i dens helhed, dvs. fra afgangsstedet i afsendelseslandet indtil behandlingens afslutning i bestemmelseslandet. Undersøgelsen af en overførsel af affald i dens helhed er imidlertid ikke mulig, hvis de kompetente myndigheder ikke er behørigt informerede om enkelthederne i overførselstransaktionen. Set under denne synsvinkel har forordningens artikel 6, stk. 5, netop til formål at pålægge anmelderen at afgive en række oplysninger, som f.eks. oprindelse, sammensætning og mængde af det affald, der skal nyttiggøres, eller de omstændigheder, hvorunder transporten skal foregå.

35. Domstolen har fortolket denne bestemmelse i forordningen således, at den ligeledes pålægger anmelderen at afgive oplysninger *om de betingelser, hvorunder det pågældende affald skal nyttiggøres.* Domstolen har i denne forbindelse konstateret, at fællesskabslovgiver har »villet, at alle de kompetente myndigheder er informeret om hele affaldsforarbejdningsprocessen indtil det tidspunkt, hvor affaldet ikke længere frembyder en fare for sundheden og miljøet« [15]. Denne fuldstændige informering af de kompetente myndigheder er en nødvendig forudsætning for, at disse kan træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, herunder f.eks. gøre begrundet indsigelse mod overførslen.

14 — Sag C-277/02, Sml. I, s. 8091.

15 — EU-Wood-Trading-dommen, præmis 37.

36. Dette har således ført Domstolen til at tillægge den kompetente afsendelsesmyndighed en ret til indsigt i de betingelser, hvorunder nyttiggørelsen af det pågældende affald foregår i bestemmelsesstaten. Denne ret til indsigt indebærer en adgang for denne myndighed til at fremsætte en indsigelse mod overførslen på grundlag af forordningens artikel 7, stk. 4, litra a), første led, når den — under hensyn til de oplysninger, den skal have adgang til — finder, at den påtænkte nyttiggørelse på bestemmelsesstedet kan have negative konsekvenser for menneskers sundhed eller for miljøet [16]. På dette grundlag kan den kompetente afsendelsesmyndighed ligeledes i hvert enkelt tilfælde og under overholdelse af proportionalitetsprincippet vurdere, om den påtænkte nyttiggørelse i bestemmelsesstaten, selv om den er omfattet af mindre strenge regler, alligevel sikrer en beskyttelse svarende til den, som tilsigtes med de nationale regler.

37. Den konkrete risikovurdering, som den kompetente afsendelsesmyndighed ifølge Domstolen skal foretage, ikke på grundlag af generelle betragtninger, men på grundlag af relevante videnskabelige undersøgelser, kan ikke gennemføres, hvis der ikke foreligger oplysninger fra anmelderen om de betingelser, hvorunder nyttiggørelsen foregår i bestemmelsesmedlemsstaten [17].

38. Som ovenfor anført er denne oplysningsforpligtelse direkte pålagt anmelderen ved forordningens artikel 6, stk. 5, således som denne bestemmelse er fortolket af Domstolen.

39. Det følger efter min opfattelse heraf, at forordningens artikel 7, stk. 4, litra a), første led, sammenholdt med samme forordnings artikel 6, stk. 5, skal fortolkes således, at afsendelseslandets kompetente myndigheder kan gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse, hvis disse myndigheder ikke har modtaget oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet.

16 — I et sådant tilfælde er begrundelsen for indsigelsen, at overførslen er i strid med de krav, som følger af bestemmelserne i direktiv 75/442, navnlig dettes artikel 4, hvorefter »[m]edlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at affaldet bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at miljøet skades [...]«. Jf. EU-Wood-Trading-dommen, præmis 42.

17 — Jeg skal i denne forbindelse, i lighed med mit forslag til afgørelse, fremsat den 23.9.2004 i EU-Wood-Trading-sagen (punkt 68), tilføje, at anmelderen, som har skullet indgå en kontrakt med modtageren om nyttiggørelse af affaldet, normalt bør være i stand til at påvise, at den påtænkte nyttiggørelse opfylder kravene i de gældende regler i afsendelsesmedlemsstaten. Dette spørgsmål bør desuden, såfremt behovet opstår og under overholdelse af de frister, som er fastsat i forordningen, kunne give anledning til en kontradiktorisk procedure mellem den kompetente afsendelsesmyndighed og anmelderen.

C — *Det tredje spørgsmål*

40. Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om forordningens artikel 6, stk. 5, første led, skal fortolkes således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der kun er tale om affald af én art, i det konkrete tilfælde »elektronikskrot«.

41. I lighed med den danske, den belgiske, den østrigske og den polske regering samt Kommissionen er jeg af den opfattelse, at den nævnte bestemmelse i forordningen pålægger anmelderen en pligt til at afgive detaljerede og fuldstændige oplysninger om sammensætningen af det affald, som er bestemt til nyttiggørelse, med henblik på, at de kompetente myndigheder har mulighed for at kontrollere, hvilket affald der bliver overført, og at vurdere dets farlighed for miljøet.

42. Det følger efter min opfattelse heraf, at den blotte angivelse af, hvilken kategori det pågældende affald hører under, ikke opfylder denne oplysningsforpligtelse. Hvis man tager det i hovedsagen omhandlede affald som eksempel, er den blotte angivelse af en affaldskategori for generel og upræcis, da elektronikskrot kan være meget forskelligartet, både for så vidt angår størrelsen og indholdet af bestemte stoffer. Den blotte angivelse af kategorien giver således hverken de kompetente myndigheder oplysning om den kemiske sammensætning eller om affaldets fysiske kendetegn, og disse er derfor ikke i stand til at vurdere, om den påtænkte nyttiggørelse er hensigtsmæssig.

43. Det fremgår udtrykkeligt af forordningens artikel 6, stk. 5, første led, at der påhviler anmelderen en detaljeret oplysningsforpligtelse, som går ud over den blotte angivelse af affaldets art. I henhold til denne bestemmelse skal anmelderen således på det ledsagedokument, ved hjælp af hvilket anmeldelsen skal foretages, give oplysninger om navnlig »oprindelse, *sammensætning* og mængde af det affald, der skal nyttiggøres« [18]. Hvis der er tale om affald af forskellig oprindelse, skal anmelderen ifølge samme bestemmelse vedlægge »en detaljeret fortegnelse over affaldet«.

44. I et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, dvs. i tilfælde af indsamling af elektronikskrot, er jeg desuden af den opfattelse, at anmelderen i medfør af forordningens artikel 6, stk. 5, første led, har pligt til at give de kompetente myndigheder

18 — Min fremhævelse.

oplysninger om de bestanddele, materialer og stoffer, som affaldet indeholder, uanset om dette er af forskellig oprindelse.

45. Behovet for sådanne detaljerede oplysninger er i øvrigt større, når der er tale om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE). Jeg skal i denne forbindelse blot henvise til direktiv 2002/96 (dog udelukkende til illustration, idet direktivet ikke var i kraft på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen), hvori det af hensyn til den særlige behandling, denne type affald skal undergives, og til behovet for at tilskynde til kollektiv indsamling heraf, anføres, at »[f]or at lette håndteringen og især behandlingen samt nyttiggørelsen/genvindingen af WEEE er det vigtigt, at producenterne giver oplysninger om identifikation af komponenter og materialer« [19]. Det skal ligeledes understreges, at elektrisk og elektronisk udstyr indeholder farlige komponenter, som »skaber problemer i forbindelse med affaldshåndtering« [20].

46. På baggrund af det anførte mener jeg, at spørgsmålet fra den forelæggende ret skal besvares med, at forordningens artikel 6, stk. 5, første led, skal fortolkes således, at den oplysningspligt vedrørende affaldets sammensætning, som påhviler anmelderen af en overførsel af affald til nyttiggørelse, ikke kan anses for opfyldt ved den blotte angivelse i anmeldelsen af den kategori, som det omhandlede affald henhører under.

D — *Det fjerde spørgsmål*

47. Med dette sidste spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om forordningens artikel 7, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at den frist på 30 dage, som er fastsat for, at de kompetente myndigheder kan gøre indsigelse mod overførslen, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i forordningens artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger. Den forelæggende ret ønsker ligeledes oplyst, om overskridelsen af fristen på 30 dage har den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger af anmelderen.

48. Hvad angår den første del af det præjudicielle spørgsmål har Marius Pedersen, den belgiske regering og Kommissionen givet udtryk for den opfattelse, at fristen på 30 dage begynder at løbe fra den kompetente bestemmelsesmyndigheds afsendelse af bekræftelsen af modtagelsen, uanset om de oplysninger, som er afgivet af anmelderen, er utilstrækkelige. Ifølge Kommissionen kan

19 — 22. betragtning til direktiv 2002/96. Jf. også direktivets artikel 11, stk. 1.

20 — Jf. syvende betragtning til direktiv 2002/96.

den kompetente afsendelsesmyndighed, såfremt den mener, at anmeldelsen er ufuldstændig, gøre indsigelse mod overførslen inden udløbet af fristen på 30 dage. Marius Pedersen har desuden anført, at denne frist sikrer mod vilkårlig behandling af anmeldelserne, og at både hensynet til retshåndhævelsen og hensynet til anmelderens retssikkerhed begrunder, at fristen fortolkes strengt.

49. Den danske regering, den østrigske og den polske regering er ikke enige heri, men mener derimod, at fristen på 30 dage først begynder at løbe på det tidspunkt, hvor anmeldelsen er fuldstændig, idet de kompetente myndigheder ellers ikke ville være i stand til at gøre indsigelse mod overførslen inden for denne frist.

50. Den østrigske regering har i øvrigt anført, at der ikke er fastsat konkrete bestemmelser i forordningen for de tilfælde, hvor de kompetente afsendelsesmyndigheder i henhold til artikel 6, stk. 4, forlanger yderligere oplysninger eller dokumentation vedrørende anmeldelsen, selv om de kompetente bestemmelsesmyndigheder allerede har fremsendt en bekræftelse af modtagelsen af anmeldelsen. Ifølge den østrigske regering følger det af systematikken i forordningen, at fristen på 30 dage i så fald må suspenderes, indtil al yderligere forlangt dokumentation foreligger.

51. Jeg må som den østrigske regering konstatere, at forordningen ikke fastsætter, hvilken betydning en kompetent myndigheds anmodning om yderligere oplysninger eller dokumentation i medfør af forordningens artikel 6, stk. 4, har for spørgsmålet, om den frist på 30 dage, der er nævnt i artikel 7, stk. 2, begynder at løbe. Jeg skal desuden bemærke, at forordningens artikel 7, stk. 1, som bestemmer, at den kompetente bestemmelsesmyndighed sender en bekræftelse af modtagelsen *efter modtagelse af anmeldelsen*, ikke udtrykkeligt kræver, at denne anmeldelse skal være fuldstændig.

52. Det er vigtigt at understrege, at den sag, som verserer for den forelæggende ret, og som udgør grundlaget for den præjudicielle forelæggelse for Domstolen, ikke er et tilfælde, hvor den kompetente bestemmelsesmyndighed ikke mener sig forpligtet til at sende bekræftelsen af modtagelsen af anmeldelsen, så længe denne er ufuldstændig [21].

21 — Dette tilfælde, som ikke udtrykkeligt er nævnt i forordningen, er omfattet af artikel 9 i det ændrede forslag til en affaldsforordning. Det er i denne bestemmelse anført, at den kompetente bestemmelsesmyndighed sender en bekræftelse af modtagelsen til anmelderen, når den har modtaget en *korrekt udført* anmeldelse. Forslagets artikel 5, stk. 3, bestemmer i denne forbindelse, at en anmeldelse anses for korrekt udført, når anmelderen har afgivet de oplysninger og den dokumentation, der er anført i bestemmelsen, såvel som eventuelle yderligere oplysninger og dokumentation, der måtte være anmodet om. Fremsendelsen af bekræftelsen af modtagelsen af den korrekt udførte anmeldelse skal i princippet ske inden tre arbejdsdage fra den kompetente bestemmelsesmyndigheds modtagelse af anmeldelsen. Hvis det imidlertid viser sig, at anmeldelsen ikke er korrekt udført, bestemmer artikel 9, stk. 2, at den nævnte myndighed kan udbede sig de manglende oplysninger og dokumentation. I sådanne tilfælde »udsættes tredagesfristen [...], indtil den kompetente modtagelsesmyndighed har modtaget de anmodede oplysninger og dokumentation«.

53. Det tilfælde, som udgør grundlaget for den præjudicielle forelæggelse, bør desuden afgrænses præcist: Der er tale om det tilfælde, hvor bekræftelsen af modtagelsen allerede er blevet afsendt af den kompetente bestemmelsesmyndighed, men hvor den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener, at den har fået alle de oplysninger, som er nødvendige for, at den kan træffe en beslutning. Bør fristen på 30 dage i dette tilfælde alligevel begynde at løbe? Efter min mening bør dette spørgsmål besvares bekræftende.

54. Den problemstilling, som den forelæggende ret har rejst, indebærer i denne forbindelse, at to krav skal forenes: på den ene side anmelderens krav på, at den påtænkte overførsel behandles inden for de frister, som er fastsat inden for rammerne af den ved forordningen indførte procedure, og på den anden side de kompetente myndigheders beføjelse til at gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse.

55. Hvad for det første angår anmelderens krav på, at den påtænkte overførsel bliver behandlet inden for forordningens frister, vil jeg nedenfor gennemgå forløbet af proceduren for de kompetente myndigheders undersøgelse af anmeldelsen.

56. Forordningens artikel 7, stk. 1, bestemmer, at den kompetente bestemmelsesmyndighed senest tre arbejdsdage efter modtagelse af anmeldelsen sender en bekræftelse af modtagelsen til anmelderen og en kopi deraf til de øvrige kompetente myndigheder og til modtageren. Afsendelsen af bekræftelsen af modtagelsen medfører ifølge bestemmelsens stk. 2, at den frist på 30 dage, som de kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder har til at gøre indsigelse mod overførslen, begynder at løbe [22].

57. Der er ikke noget i ordlyden af artikel 7, stk. 1 og 2, der tyder på, at fristen på 30 dage undtagelsesvis ikke begynder at løbe, hvis anmeldelsen er ufuldstændig. Efter en gennemgang af bestemmelsen synes den eneste formalitet, som er afgørende for, hvornår fristen begynder at løbe, tværtimod at være den kompetente bestemmelsesmyndigheds afsendelse af bekræftelsen af modtagelsen.

58. Det fremgår desuden af Domstolens praksis, at »den i forordningen fastlagte procedure [giver] anmelderen sikkerhed for, at den påtænkte overførsel undersøges inden for de i forordningen fastsatte frister, og at han modtager oplysning inden fristernes udløb om, hvorvidt overførslen kan gennem-

22 — Til orientering bemærkes ligeledes, at de samme myndigheder i henhold til forordningens artikel 7, stk. 3, har en frist på 20 dage efter afsendelsen af bekræftelsen til at stille betingelser for overførslen af affaldet inden for deres område.

føres og i givet fald på hvilke betingelser« [23]. Denne fortolkning giver anmelderen en vigtig processuel garanti, idet han således kan være sikker på, at hans anmodning vil blive behandlet inden for kort tid, og at han vil blive underrettet om udfaldet heraf inden udløbet af fristen på 30 dage. Den er efter min opfattelse til hinder for antagelsen af, at den kompetente afsendelsesmyndighed på grundlag af forordningen skulle kunne anse fristen på 30 dage for først at begynde at løbe, når myndigheden mener, at anmeldelsen er fuldstændig.

59. Hvad for det andet angår de kompetente afsendelses- og bestemmelsesmyndigheders beføjelse til at gøre indsigelse som omhandlet i forordningens artikel 7, stk. 4, litra a), er det klart, at en effektiv anvendelse af denne bestemmelse, som definerer de tilfælde, hvor de nævnte myndigheder kan modsætte sig en overførsel af affald til nyttiggørelse, forudsætter, at de inden da har fået alle de oplysninger, som er nødvendige for en grundig undersøgelse af betingelserne for den påtænkte overførsel.

60. Jeg skal i denne forbindelse minde om, at forordningens artikel 6, stk. 5, indeholder en ikke udtømmende opregning af oplysninger, som anmelderen skal afgive. Desuden indebærer den ordning, som er indført ved forordningen, at de kompetente myndigheder, som har modtaget anmeldelsen, skal kontrollere, at denne indeholder de oplysninger, som er nødvendige for at vurdere den påtænkte overførsels forenelighed med forordningen. Dermed sikrer disse kompetente myndigheder således, at de har mulighed for at udøve kontrollen med betingelserne for den påtænkte overførsel. Efter min opfattelse følger det heraf, at hver af disse kompetente myndigheder kan modsætte sig en overførsel af affald til nyttiggørelse netop ved at gøre indsigelse, når de ikke har modtaget alle de oplysninger, som er nødvendige for en grundig undersøgelse af den påtænkte overførsel.

61. I et sådant tilfælde finder jeg med henvisning til det, Domstolen har fastslået i den ovenfor nævnte ASA-dom vedrørende anmelderens fejlagtige kvalificering af overførslen (til bortskaffelse eller nyttiggørelse) [24], at den kompetente myndighed må kunne støtte sin indsigelse mod overførslen på, at oplysningerne i anmeldelsen er ufuldstændige, uden henvisning til nogen præcis bestemmelse i forordningen, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald. Jeg skal desuden præcisere, at en indsigelse, som støttes på, at anmeldelsen er ufuldstændig, skal rejses inden for fristen på 30 dage i forordningens artikel 7, stk. 2. Den modsatte løsning ville nemlig være i strid med den processuelle garanti for, at sagen

23 — Dom af 13.12.2001, sag C-324/99, DaimlerChrysler, Sml. I, s. 9897, præmis 70. Jf. ligeledes dom af 27.2.2002, sag C-6/00, ASA, Sml. I, s. 1961, præmis 49, og af 19.10.2004, sag C-472/02, Siomab, Sml. I, s. 9971,, præmis 29.

24 — Præmis 47. Jf. ligeledes kendelse af 27.2.2003, forenede sager C-307/00 — C-311/00, Oliehandel Koeweit m.fl., Sml. I, s. 1821, præmis 107, og Siomab-dommen, præmis 28.

bliver behandlet inden for fristen på 30 dage, som anmelderen er tillagt.

62. Det følger således af disse betragtninger, at når den kompetente afsendelsesmyndighed har modtaget kopi af en anmeldelse, som ikke er fuldstændig, dvs. som ikke indeholder alle oplysninger, som er nødvendige for en efterprøvelse af den påtænkte overførsels forenelighed med forordningen, vil denne myndighed efter min opfattelse kunne gøre indsigelse mod den nævnte overførsel inden for den frist på 30 dage, som selv i dette tilfælde begynder at løbe ved den kompetente bestemmelsesmyndigheds afsendelse af bekræftelsen af modtagelsen.

63. Når dette er præciseret, skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig at være i overensstemmelse med god forvaltningsskik, at den kompetente afsendelsesmyndighed anmoder anmelderen om at fuldstændiggøre sin anmeldelse, inden den gør indsigelse mod overførslen.

64. I denne forbindelse bemærkes, at forordningens artikel 6, stk. 4, bestemmer, at »[anmelderen] [i] forbindelse med anmeldelsen skal [...] udfylde ledsagedokumentet og på anmodning af de kompetente myndigheder forelægge yderligere oplysninger og dokumentation«.

65. Denne bestemmelse i forordningen retter sig navnlig mod den situation, hvor den kompetente afsendelsesmyndighed har modtaget kopi af en ufuldstændig anmeldelse. Myndigheden bør efter min opfattelse gøre brug af den adgang, den er tillagt ved bestemmelsen, til at anmode anmelderen om at forelægge yderligere oplysninger og dokumentation.

66. Som allerede anført, fastsætter forordningen imidlertid ikke bestemmelser om betydningen for de processuelle frister af en sådan anmodning. Det kan uden tvivl hævdes, at anmelderens svar på denne anmodning skal indgives inden udløbet af fristen på 30 dage, når der ikke er fastsat andet. En sådan løsning forekommer mig imidlertid vanskeligt gennemførlig i praksis, når der henses til den tid, det nødvendigvis vil tage anmelderen at indsamle de forlangte oplysninger og dokumentation og fremsende disse til den kompetente afsendelsesmyndighed, også selv om dette går hurtigt. Den nævnte myndighed vil herefter næppe havde mere end et par dage til at foretage en detaljeret undersøgelse af betingelserne for den påtænkte overførsel, før fristen på 30 dage udløber.

67. Jeg mener derfor, at hensynet til opretholdelse af den effektive virkning af forordningens artikel 6, stk. 4, samt pligten til at indlemme indholdet af denne bestemmelse i de processuelle rammer, som er afstukket af fællesskabslovgiver, giver hjemmel til en anden fortolkning, nemlig den, hvorefter den kompetente afsendelsesmyndigheds fremsendelse af en anmodning om yderligere oplysninger og dokumentation til anmelderen suspenderer fristen på 30 dage, indtil den

nævnte myndighed har modtaget de forlangte oplysninger og dokumentation.

68. Ved »suspension af fristen« forstår jeg den situation, hvor en handling, som f.eks. en anmodning om oplysninger, »afbryder fristen uden med tilbagevirkende kraft at ophæve den tid, som indtil da er forløbet«, hvorfor den allerede forløbne tid medregnes, når fristen begynder at løbe igen [25].

69. Desuden bemærkes, at for at sikre anmeldelsesprocedurens effektivitet samtidig med overholdelsen af anmelderens processuelle rettigheder bør den kompetente afsendelsesmyndighed efter min opfattelse kun rette anmodning om yderligere oplysninger og dokumentation én enkelt gang, og denne bør fremsendes til anmelderen hurtigt efter, at fristen på 30 dage er begyndt at løbe. Anmodningen bør desuden indeholde en frist for anmelderens afgivelse af de forlangte yderligere oplysninger og dokumentation, hvilken frist bør fastsættes af medlemsstaterne under hensyntagen til den af fællesskabslovgiver forfulgte målsætning om en hurtig afgørelse. Fristen på 30 dage begynder således at løbe på ny, enten fra det tidspunkt, hvor den kompetente afsendelsesmyndighed modtager de forlangte yderligere oplysninger og dokumentation, eller senest fra udløbet af den korte frist, inden for hvilken anmelderen skulle have afgivet de yderligere oplysninger og dokumentation. Det følger af disse præciseringer, at suspensionen af fristen på 30 dage under alle omstændigheder ikke kan overstige en periode, som modsvarer den korte frist, som den nævnte myndighed har givet anmelderen til at afgive de yderligere oplysninger og dokumentation.

70. Denne løsning frembyder efter min opfattelse den fordel, at den forener anmelderens krav på, at hans anmeldelse behandles inden for korte frister, med de kompetente myndigheders beføjelse til i forbindelse med den detaljerede behandling af anmeldelsen at gøre indsigelse mod betingelserne for overførsel af affaldet.

71. For så vidt angår den anden del af det præjudicielle spørgsmål, hvorved den forelæggende ret som anført har spurgt, om overskridelsen af svarfristen på 30 dage har den retsvirkning, at de kompetente myndigheder ikke længere kan fremsætte indsigelser mod overførslen eller afkræve anmelderen yderligere oplysninger, mener jeg, at dette spørgsmål må besvares bekræftende.

72. For det første ville den processuelle garanti, som Domstolen har tillagt anmelderen, hvorefter denne kan være sikker på, at den påtænkte overførsel vil blive behandlet inden for de frister, som er fastsat i forordningen, og at han vil blive underrettet om udfaldet heraf senest ved disse fristers udløb, nemlig gå tabt, såfremt det antages, at de kompetente myndigheder kan gøre indsigelse efter udløbet af fristen på 30 dage. En

25 — Jf. definitionen af begrebet »suspension« i fransk ret i *Lexique de termes juridiques*, Dalloz, Paris, 1981.

sådan fortolkning ville desuden være i direkte modstrid med ordlyden af forordningens artikel 7, stk. 2, hvorefter »[d]e kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder har en frist på tredive dage efter afsendelse af bekræftelsen til at gøre indsigelse mod overførslen [...]«.

73. For det andet giver forordningens artikel 6, stk. 4, og artikel 7, stk. 2, ikke noget udtrykkeligt svar på, om de kompetente myndigheder kan forlange yderligere oplysninger og dokumenter af anmelderen efter udløbet af fristen på 30 dage. Opbygningen af de to bestemmelser fører mig imidlertid til at antage, at en kompetent myndigheds anmodning om yderligere oplysninger og dokumentation skal fremsættes inden for den frist på 30 dage, der, som ovenfor anført, er den principielle frist, som afgrænser den tid, disse myndigheder har til at behandle den enkelte ansøgning.

74. Med henblik på at give den forelæggende ret et udtømmende svar, og fordi det fremgår af sagsakterne, at den særlige procedure, som er fastsat i forordningens artikel 10, finder anvendelse på overførsler af elektronikskrot som det i hovedsagen omhandlede, bør det endelig undersøges, om den fortolkning, jeg har forslået, også gælder for overførsler af affald, som er omfattet af denne bestemmelse.

75. Jeg skal i denne forbindelse erindre om, at forordningens artikel 10 indeholder særlige bestemmelser, som bl.a. finder anvendelse på affald til nyttiggørelse, som endnu ikke er opført i hverken bilag II, III eller IV. Sådant affald er ifølge bestemmelsen undergivet procedurerne i artikel 6-8, dog således »at der skal foreligge skriftligt samtykke fra de berørte kompetente myndigheder, inden overførslen påbegyndes«.

76. Det fremgår udtrykkeligt af forordningens artikel 10, at procedurerne i artikel 6 til 8, og herunder også de heri fastsatte frister, finder tilsvarende anvendelse på disse særlige affaldskategorier. Det eneste særlige forhold er kravet om, at der skal foreligge skriftligt samtykke fra de berørte kompetente myndigheder, inden overførslen påbegyndes. En affaldsoverførsel, som er omfattet af forordningens artikel 10, kan således ikke anses for godkendt, og dermed ikke gennemføres, på grundlag af et muligt stiltiende samtykke fra disse myndigheder efter udløbet af fristen på 30 dage.

77. Da det særlige forhold, som gør sig gældende for den procedure, der finder anvendelse på affald omfattet af forordningens artikel 10, således er klart defineret, er der efter min opfattelse intet til hinder for, at den besvarelse, jeg foreslår at give den forelæggende ret, også gælder for de tilfælde, som er omfattet af artikel 10.

78. Med andre ord er de kompetente myndigheder, også i det tilfælde, hvor forordningen stiller krav om skriftligt samtykke fra disse myndigheder, inden overførslen påbegyndes, forpligtet til at overholde fristen på 30 dage i forordningens artikel 7, stk. 2, for at gøre indsigelse og/eller fremsætte anmodning om yderligere oplysninger og dokumentation.

79. På grundlag af denne analyse foreslår jeg herefter at svare den forelæggende ret, at forordningens artikel 7, stk. 1 og 2, skal fortolkes således, at den frist på 30 dage, som er fastsat for, at de kompetente myndigheder kan gøre indsigelse mod overførslen, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen af modtagelsen af anmeldelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i forordningens artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger. I så fald har den kompetente afsendelsesmyndigheds fremsættelse af en anmodning over for anmelderen om yderligere oplysninger og dokumentation i henhold til forordningens artikel 6, stk. 4, imidlertid den retsvirkning, at fristen på 30 dage suspenderes i en periode, som i intet tilfælde kan overstige den korte frist, denne myndighed har indrømmet anmelderen til at afgive disse yderligere oplysninger og dokumentation. En overskridelse af fristen på 30 dage har endelig den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger af anmelderen.

V — Forslag til afgørelse

80. På baggrund af det ovenfor anførte foreslår jeg, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål, som er forelagt af Østre Landsret, på følgende måde:

»1) Udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g), nr. ii), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og

kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, som ændret ved Kommissionens beslutning 1999/816/EF af 24. november 1999, skal fortolkes således, at en godkendt affaldsindsamlingsvirksomhed ikke automatisk tillægges status som anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse. En godkendt indsamlingsvirksomhed kan imidlertid i henhold til forordningen bl.a. anses for anmelder af en sådan overførsel, når affaldsproducenten er ukendt, eller der er tale om mange affaldsproducenter, som hver især producerer beskedne mængder affald.

2) Artikel 7, stk. 4, litra a), første led, sammenholdt med artikel 6, stk. 5, i forordning nr. 259/93, som ændret ved beslutning 1999/816, skal fortolkes således, at afsendelseslandets kompetente myndigheder kan gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse, hvis disse myndigheder ikke har modtaget oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet.

3) Artikel 6, stk. 5, første led, i forordning nr. 259/93, som ændret ved beslutning 1999/816, skal fortolkes således, at den oplysningspligt vedrørende affaldets sammensætning, som påhviler anmelderen af en overførsel af affald til nyttiggørelse, ikke kan anses for opfyldt ved den blotte angivelse i anmeldelsen af den kategori, som det omhandlede affald henhører under.

4) Artikel 7, stk. 1 og 2, i forordning nr. 259/93, som ændret ved beslutning 1999/816, skal fortolkes således, at den frist på 30 dage, som er fastsat for, at de kompetente myndigheder kan gøre indsigelse mod overførslen, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen af modtagelsen af anmeldelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i forordningens artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger. I så fald har den kompetente afsendelsesmyndigheds fremsættelse

af en anmodning over for anmelderen om yderligere oplysninger og dokumentation i henhold til forordningens artikel 6, stk. 4, imidlertid den retsvirkning, at fristen på 30 dage suspenderes i en periode, som i intet tilfælde kan overstige den korte frist, denne myndighed har indrømmet anmelderen til at afgive disse yderligere oplysninger og dokumentation. En overskridelse af fristen på 30 dage har endelig den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger af anmelderen.«